

Arrest

nr. 122 392 van 11 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. LEMMENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 augustus 2013 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 augustus 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 21 oktober 2013.

1.3. Op 31 oktober 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een etnische Pashtoun van 20 jaar oud en u bezit de Afghaanse nationaliteit. U bent geboren in het dorp Roqian, in het district Aryob Zazai van de provincie Paktia en u heeft daar ook steeds gewoond.

Voor het talibanregime was uw vader actief binnen het regime van Najibullah. Hij was lid van de communistische partij Khalq en werkte als officier bij het ministerie van Binnenlandse Zaken. Hij ging ook een periode studeren in Rusland. Tijdens het talibanregime stopte hij met werken en opende hij een winkeltje in uw dorp. Twee jaar na de val van het regime ging uw vader echter weer aan de slag in Kabul voor het Karzairegime op het ministerie van binnenlandse zaken.

U liep school in het districtscentrum en u volgde er ook een aantal cursussen Engels. Later ging u ook Engelse les geven op dezelfde school. U werkte er in totaal drie maand. Daarnaast gaf u ook les in de Madrassa in uw dorp die werd opengehouden door de neef van uw vader. U gaf er basislessen Engels en wiskunde voor de jongens uit uw dorp.

U tolkte ook twee keer voor de Amerikaanse troepen wanneer die patrouilleerden in uw buurt. Ze hadden hun tolk mee maar die sprak jullie dialect niet goed, daarom hielp u hen. Op een gegeven moment werden er in uw district 8 opstandelingen vermoord door een Amerikaans onbemand vliegtuigje. Hierna begonnen jullie problemen.

Op een gegeven avond werd er op jullie deur geklopt, er stonden een veertiental talibs voor jullie deur. Ze namen u en uw vader mee, eerst te voet en vervolgens in een pick – up. Jullie werden gedurende twee weken in aparte kamers in een gebouw opgesloten. Jullie werden vaak geslagen en bedreigd. De talibs verdachten jullie ervan te spioneren voor de Amerikanen en autoriteiten en ervoor gezorgd te hebben dat hun kompanen gedood werden. Hun baas zou echter over jullie lot beslissen.

Na twee weken, toen een Talib u plots eten kwam brengen, werd ook de plaats waar jullie vastgehouden werden gebombardeerd door een onbemand vliegtuig. U zag uw kans schoon om te ontsnappen. U wachtte even en toen u zag dat ook de talibs aan het vluchten waren begon u te lopen. U liep een uur alvorens u de weg bereikte. U stopte een truck en de chauffeur nam u mee naar Gardez. U ging onmiddellijk uw neef opzoeken die daar woonde. Uw neef besloot om u naar het buitenland te sturen.

U vertrok omstreeks zes maand geleden, op 6 augustus 2013 kwam u in België aan. Daags nadien vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw taskara, een attest van de Madrassa waarin u les gaf, een artikel betreffende de neef van uw vader die vermoord werd en drie kopieën van boekjes van toen uw vader voor het Najibullahregime werkte.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient besloten te worden dat ik u het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet niet kan toekennen.

Uw verklaringen als zouden u en uw vader ontvoerd geweest zijn door de Taliban omwille van jullie vermeende spionage voor de Amerikanen en de Afghaanse autoriteiten zijn niet geloofwaardig en wel omwille van volgende redenen.

Zo wordt er vooreerst getwijfeld aan uw verklaringen als zou uw vader deel uitgemaakt hebben van de “burgerpolitie” van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van de Afghaanse autoriteiten gezien uw verklaringen hieromtrent zeer vaag en weinig plausibel zijn. Zo weet u niet waar uw vader precies woonde of werkte in Kabul. U verklaarde dat uw vader u niets vertelde over zijn werk en dat u hem ook geen stelde vragen daarover. Hij zei enkel dat u moest studeren. U wist dat hij bij de “burgerlijke politie” werkte, meer hoefde u niet te weten (CGVS, p. 12). U weet niet of hij een rang had of niet en u kon evenmin zeggen wat zijn precieze functie was (CGVS, p. 21). U denkt dat hij in “iets van de overheid” verbleef (CGVS, p. 23). Anderzijds vermeldt u wel dat uw vader een goed opgeleid man is die ook steeds het belang van uw studies benadrukte (CGVS, p. 21). Indien uw vader werkelijk voor het

ministerie van Binnenlandse Zaken zou gewerkt hebben in Kabul en hij erg begaan was met uw intellectuele ontplooiing dan zou kunnen verwacht worden dat hij u het één en ander vertelt over wat zijn functie precies inhoudt. Daarnaast zou redelijkerwijs ook van u kunnen verwacht worden dat u als geschoolde en geëngageerde jonge man, u gaf namelijk volgens uw verklaringen gratis Engelse les, enige interesse aan de dag legt voor het werk van uw vader en hem ernaar vraagt. Dat noch uw vader u iets vertelt over zijn functie en dat ook u er hem geen vragen over stelt is niet plausibel. Indien uw vader werkelijk een functie in Kabul zou hebben uitgeoefend dan zou kunnen verwacht worden dat u er iets meer weet over te vertellen dan de vage verklaringen die u op het CGVS aflegde. Verder is het ook vreemd dat indien uw vader werkelijk voor de Afghaanse autoriteiten zou hebben gewerkt, u na uw verklaarde ontsnapping van bij de Taliban nooit de hulp van de autoriteiten zou hebben ingeroepen en deze zelf nooit zou gecontacteerd hebben (CGVS, p. 29). U verbleef voor uw vertrek nog enkele dagen in de provinciehoofdstad Gardez (CGVS, p. 28), u had daar heel makkelijk de autoriteiten kunnen contacteren om te melden dat u en uw vader, die voor de autoriteiten werkte, ontvoerd werden door de Taliban en dat u geen weet heeft over de toestand van uw vader. Dat u dit niet deed is geenszins plausibel te noemen en doet eveneens twijfels rijzen aangaande uw verklaarde ontvoering en de daaropvolgende ontsnapping.

De onmiddellijke aanleiding voor uw problemen met de Taliban zou volgens uw interview op de dienst vreemdelingenzaken te wijten zijn aan het feit dat u tolkte voor de Amerikanen toen die een dorpsgenoot beschuldigden van een bomaanslag (CGVS vragenlijst afgenomen op DVZ op 13 augustus 2013, p. 4). Op het CGVS verklaarde u echter dat uw problemen met de Taliban begonnen wanneer 8 personen die bommen aan het ingraven waren door een onbemand Amerikaans vliegtuig werden gedood (CGVS, p. 21). Er zou ook hiervan redelijkerwijs kunnen verwacht worden dat u een eenduidig beeld schetst, het gaat hier tenslotte over de incidenten die uw problemen veroorzaakt hebben. U vermeldde op het CGVS wel dat u getolkt had voor de Amerikanen en dat u zo een dorping die per vergissing werd beschuldigd kon vrij krijgen (CGVS, p. 25). Gezien u hierbij de verdediging van een dorping op u nam tegen de Amerikanen kan bezwaarlijk verwacht worden dat de Taliban u hierdoor zou viseren. Wat betreft de aanval van de Amerikanen op de 8 personen die bommen aan het ingraven waren dient gesteld te worden dat uw verklaringen ook hieromtrent niet eenduidig zijn. Zo heeft u het eerst over 8 dorpingen die bommen inplantten tussen de dorpen Minakhail en Ketalay (CGVS, p. 25) terwijl u later verklaart dat er “enkelen” van uw dorp bij waren om tenslotte te stellen dat er maar één persoon van uw dorp bij was, Suleiman (CGVS, p. 25). Indien dit voorval zou geleid hebben tot uw problemen dan kan verwacht worden dat u ook hier eenduidige verklaringen weet af te leggen.

De verklaringen die u aflegt met betrekking tot uw detentie komen geenszins doorleefd over en er kan bijgevolg geen geloof aan gehecht worden. Er werd u herhaaldelijk gevraagd hoe u die detentie bij de Taliban persoonlijk ervaren had, of u bepaalde details en anekdotes erover kon vertellen. Hierop antwoordde u steevast in zeer vage bewoordingen en vertelde u niet meer dan dat u geslagen werd en geblinddoekt was (CGVS, pp. 27 -28; p. 30). Van een asielzoeker die een dermate traumatiserende ervaring meemaakte kan op zijn minst verwacht worden dat hij er op een doorleefde manier weet over te vertellen en tal van details, anekdotes en gevoelens weet weer te geven over deze periode. Dat u dit niet doet en dermate vage verklaringen aflegt hieromtrent doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw ontvoering. Verder is het ook merkwaardig dat u ontsnapt maar niet eens weet of u in een dorp dan wel op het platteland werd vastgehouden. U verklaarde dat u niets zag omdat het donker was (CGVS, p. 30).

Niet tegenstaande het feit dat het nacht was moet het toch mogelijk zijn om te zien of er naast het gebouw waarin u werd vastgehouden andere gebouwen stonden of niet, te meer u verklaarde dat er op dat moment gebombardeerd werd door de Amerikanen wat toch voor enige “verlichting” moet gezorgd hebben (CGVS, p. 21). Dat u tenslotte ook de benen neemt zonder ook maar enige poging ondernomen te hebben om uw vader, die twee kamers naast u zat opgesloten, mee te krijgen en zonder te informeren of hij daar nog was (CGVS, p. 28), is ook geenszins plausibel. Zo verklaarde u dat de Taliban die u voedsel gebracht had was weggelopen (CGVS, p. 21), uw vader zat in één van de twee andere kamers naast de kamer waar u inzat en u wachtte af tot u wist dat er geen andere talibs meer waren alvorens u vluchtte (CGVS, p. 29). Dit alles in acht genomen is het geenszins plausibel dat u bij het naar buiten lopen niet op de deur van die andere kamers zou geklopt hebben of hebt nagelaten om op eender welke manier dan ook proberen contact te leggen met uw vader. Dat u vervolgens naar Gardez gegaan bent bij uw neef, daar vier dagen verbleven hebt en in die periode evenmin contact hebt proberen leggen met uw moeder is ook geenszins geloofwaardig (CGVS, p. 29). Als verklaring hiervoor stelde u dat er geen mobiel netwerk is bij jullie (CGVS, p. 29) hetgeen toch opmerkelijk is gezien dat u meermaals verklaarde over een gsm met camera te beschikken (CGVS, p. 21, p. 24), hetgeen toch vreemd is indien er geen mobiel netwerk zou zijn. Los daarvan, indien het netwerk niet zou functioneren,

zou kunnen verwacht worden dat u op een andere manier contact probeert te zoeken met uw moeder alvorens de drastische beslissing te nemen om naar Europa te vluchten. Dat u ook sinds uw vertrek nog geen contact gehad hebt met uw moeder en slechts één keer met uw neef lijkt ook enigszins vreemd. U verklaart dat u één keer naar uw neef gebeld heeft en dat hij u vertelde dat uw moeder, broer en zus in uw dorp waren maar uw vader niet. Meer dan dat vertelde hij u niet en u vroeg er ook niet naar (CGVS, p. 9). Dit komt geenszins geloofwaardig over. Indien u omwille van de door u verklaarde problemen Afghanistan zou hebben verlaten, naar Europa zou zijn gevlucht en nog geen nieuws hebben over de situatie van uw vader kan minstens verwacht worden dat u bij uw familie hiernaar vraagt. Wanneer u tenslotte gevraagd werd waarom u niet nogmaals uw neef contacteert antwoordt u eerst dat het mobiel netwerk in Gardez ook heel slecht is maar kort daarna verklaart u dan weer dat u eigenlijk nog niet proberen bellen heeft (CGVS, pp. 9 -10). Ook dit komt geenszins overtuigend over. Er kan van u, zoals eerder gesteld, verwacht worden dat u wil weten wat er met uw vader gebeurd is en dat u daar stappen toe onderneemt. Dat u dit niet gedaan zou hebben is niet plausibel en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gezien bovenvermelde vaststellingen kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Bijgevolg kan ik u het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet niet toekennen.

De overige door u neergelegde documenten doen hier geen afbreuk aan. Uw taskara toont uw identiteit en nationaliteit aan die hier niet ter discussie staan. Het attest van de Madrassa betreft een met de hand geschreven document dat op eenvoudige wijze kan worden nagemaakt. Daarenboven zegt dit document niets over uw persoonlijke problemen. Het internetartikel toont aan dat er in uw dorp een geestelijke werd vermoord en dat de Taliban elke betrokkenheid ontkent. Dit artikel doet geen uitspraak over uw problemen. De drie documenten van uw vader tonen aan dat hij vroeger lid was van de communistische partij en voor de autoriteiten werkte tijdens de periode dat Najibullah aan de macht was in Afghanistan. Dit wordt niet betwist.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Er dient evenwel vastgesteld te worden dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u zich in de hoofdstad Kabul kan vestigen teneinde zich te onttrekken aan de situatie in uw regio van herkomst. U bent een jongvolwassen jongeman die tot de Pashtounse meerderheid behoort (CGVS, p. 10). U spreekt beide landstalen: Pashtou en Dari en u spreekt eveneens vlot Engels (CGVS, pp. 10 – 11). U hebt ook naar eigen zeggen, ervaring opgedaan als leerkracht in Afghanistan (CGVS, pp. 15 – 17). Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kabul en u aldaar in uw levensonderhoud kunt voorzien. Wat betreft de veiligheidssituatie in Kabul, dient verwezen te worden naar onderstaande appreciatie.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het

licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afgaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afgaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin

van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsverplichting uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker kan zich niet verzoenen met de beslissing van de commissaris-generaal en stelt dat hij niet kan terugkeren naar zijn land omdat hij vreest te zullen worden vermoord en omdat hij aldaar de algemene onveiligheidssituatie vreest, dat de motieven van de bestreden beslissing fout zijn. Verzoeker meent dat het feit dat hij weinig afweet over het werk van zijn vader geen reden is om aan zijn relaas te twifelen, dat hij werd meegenomen door de taliban omdat hij soms samenwerkte met de Amerikanen, dat het werk van zijn vader daar op zich niets mee te maken had. Verder meent verzoeker betreffende de directe aanleiding tot zijn problemen, dat er geen tegenstrijdigheid is, dat hem op de Dienst Vreemdelingenzaken gemeld werd dat hij zijn verhaal kort moest houden en dat hij zijn relaas wel uitgebreid kon vertellen tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS), dat je op die manier een ongenueanceerd eerste verslag van de redenen van de vlucht krijgt. Hij stelt dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort verklaarde dat hij wel eens tolkte voor de Amerikanen en dat hij op die manier in moeilijkheden is geraakt, dat dat voldoende was voor de Dienst Vreemdelingenzaken en dus ook voor hem. Betreffende de detentie, meent verzoeker dat de redenering dat men bij een dergelijke traumatiserende ervaring meer doorleefde verklaringen moet kunnen afleggen, kan omgedraaid worden, dat men over een dergelijk traumatiserende ervaring dikwijls net heel moeilijk kan praten, aangezien dat te pijnlijk is, dat men het niet opnieuw meer wil beleven, dat men het juist wil vergeten en het dan ook verschrikkelijk moeilijk is om daarover te praten, dat het daarom een trauma is. Verzoeker ontkent ten stelligste dat zijn relaas niet correct zou zijn en meent dat de commissaris-generaal te ver gaat in zijn gevolgtrekkingen en tekort schiet in zijn motivering, hoewel zijn verklaringen eerlijk, mogelijk en geloofwaardig zijn. Hij vervolgt dat de commissaris-generaal zijn verklaringen onvoldoende heeft beoordeeld, dat een dergelijke houding in strijd is met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Betreffende de subsidiaire bescherming duidt verzoeker er op dat zijn herkomst niet in twijfel wordt getrokken en dat normaal gezien aan Afghanen van deze herkomst de subsidiaire bescherming wordt verleend, dat de commissaris-generaal evenwel van mening is dat hij over een intern vluchtalternatief beschikt, dat hij zou kunnen vluchten naar Kabul omdat hij jongvolwassen is, tot de Pashtounse meerderheid behoort, beide landstalen en vlot Engels spreekt en bovendien ervaring heeft opgedaan als leerkracht. Verzoeker meent dat dit laatste ernstig genuanceerd moet worden, dat hij in totaal amper drie maanden aan de school werkte en daarnaast nog wat Engels gaf in de madrassa in het dorp, dat hij dus bezwaarlijk als ervaren leerkracht kan beschouwd worden. Verder meent hij dat ook de andere redenen niet afdoende zijn, dat hij tot de Pashtounse meerderheid behoort en beide landstalen spreekt, hetgeen het geval is voor een meerderheid van de Afghanen, wil, volgens verzoeker, nog niet zeggen dat hij zich zomaar kan gaan vestigen in Kabul, dat hij immers uit een klein dorp komt in de provincie Paktia, daar zijn hele leven heeft gewoond en nog nooit in een stad heeft gewoond, laat staan in een grootstad als Kabul met haar meer dan 2,5 miljoen inwoners. Hij vervolgt dat hij geen enkele band heeft met die stad of provincie, dat hij er geen familie of vrienden heeft, dat hij er nooit gewoond of gewerkt heeft, er geen sociaal netwerk heeft en gewoonweg niets te maken heeft met de stad. Verzoeker meent dat alvorens iemand terug te sturen, de verwerende partij moet nagaan of het redelijk is om te verwachten dat de asielzoekers zich elders zal kunnen vestigen, dat een dorpsjongen zomaar droppen in een grootstad met als reden dat hij beide landstalen en Engels spreekt, manifest onredelijk is, zelfs indien hij drie maanden Engels gegeven heeft aan andere dorpsjongens. Verzoeker wijst er nog op dat hij in Kabul geen onderkomen of werk heeft, dat de commissaris-generaal zelf wijst op het veranderlijk karakter van het gewapend conflict en stelt dat het vandaag in bepaalde regio's rustig kan zijn, maar dat ze morgen in brand kunnen staan. Concluderend stelt verzoeker dat hij de voorwaarden vervult voor de subsidiaire bescherming en dat hij geen eerlijke kans heeft gekregen.

In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, en in ondergeschikte

orde de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissingen opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *a.w.*, nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn persoonlijke vrees voor vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet aannemelijk maakt.

Aan verzoekers vrees voor vervolging naar aanleiding van de ontvoering van hem en zijn vader door de taliban omwille van hun vermeende spionage voor de Amerikanen en de Afghaanse autoriteiten kan geen geloof worden gehecht.

Zo stelt de commissaris-generaal dienaangaande terecht: *“Zo wordt er vooreerst getwijfeld aan uw verklaringen als zou uw vader deel uitgemaakt hebben van de “burgerpolitie” van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van de Afghaanse autoriteiten gezien uw verklaringen hieromtrent zeer vaag en weinig plausibel zijn. Zo weet u niet waar uw vader precies woonde of werkte in Kabul. U verklaarde dat uw vader u niets vertelde over zijn werk en dat u hem ook geen stelde vragen daarover. Hij zei enkel dat u moest studeren. U wist dat hij bij de “burgerlijke politie” werkte, meer hoefde u niet te weten (CGVS, p. 12). U weet niet of hij een rang had of niet en u kon evenmin zeggen wat zijn precieze functie was (CGVS, p. 21). U denkt dat hij in “iets van de overheid” verbleef (CGVS, p. 23). Anderzijds vermeldt u wel dat uw vader een goed opgeleid man is die ook steeds het belang van uw studies benadrukte (CGVS, p. 21). Indien uw vader werkelijk voor het ministerie van Binnenlandse Zaken zou gewerkt hebben in Kabul en hij erg begaan was met uw intellectuele ontplooiing dan zou kunnen verwacht worden dat hij u het één en ander vertelt over wat zijn functie precies inhoudt. Daarnaast zou redelijkerwijs ook van u kunnen verwacht worden dat u als geschoolde en geëngageerde jonge man, u gaf namelijk volgens uw verklaringen gratis Engelse les, enige interesse aan de dag legt voor het werk van uw vader en hem ernaar vraagt. Dat noch uw vader u iets vertelt over zijn functie en dat ook u er hem geen vragen over stelt is niet plausibel. Indien uw vader werkelijk een functie in Kabul zou hebben uitgeoefend dan zou kunnen verwacht worden dat u er iets meer weet over te vertellen dan de vage verklaringen die u op het CGVS aflegde. Verder is het ook vreemd dat indien uw vader werkelijk voor de Afghaanse autoriteiten zou hebben gewerkt, u na uw verklaarde ontsnapping van bij de Taliban nooit de hulp van de autoriteiten zou hebben ingeroepen en deze zelf nooit zou gecontacteerd hebben (CGVS, p. 29). U verbleef voor uw vertrek nog enkele dagen in de provinciehoofdstad Gardez (CGVS, p. 28), u had daar heel makkelijk de autoriteiten kunnen contacteren om te melden dat u en uw vader, die voor de autoriteiten werkte, ontvoerd werden door de Taliban en dat u geen weet heeft over de toestand van uw vader. Dat u dit niet deed is geenszins plausibel te noemen en doet eveneens twijfels rijzen aangaande uw verklaarde ontvoering en de daaropvolgende ontsnapping.”* Alsook *“U vermeldde op het CGVS wel dat u getolkt had voor de Amerikanen en dat u zo een dorpeling die per vergissing werd beschuldigd kon vrij krijgen (CGVS, p. 25). Gezien u hierbij de verdediging van een dorpeling op u nam tegen de Amerikanen kan bezwaarlijk verwacht worden dat de Taliban u hierdoor zou viseren. Wat betreft de aanval van de Amerikanen op de 8 personen die bommen aan het ingraven waren dient gesteld te worden dat uw verklaringen ook hieromtrent niet eenduidig zijn. Zo heeft u het eerst over 8 dorpelingen die bommen inplantten tussen de dorpen Minakhail en Ketalay (CGVS, p. 25) terwijl u later verklaart dat er “enkelen” van uw dorp bij waren om tenslotte te stellen dat er maar één persoon van uw dorp bij was, Suleiman (CGVS, p. 25). Indien dit voorval zou geleid hebben tot uw problemen dan kan verwacht worden dat u ook hier eenduidige verklaringen weet af te leggen.”* en verder *“De verklaringen die u aflegt met betrekking tot uw detentie komen geenszins doorleefd over en er kan bijgevolg geen geloof aan gehecht worden. Er werd u herhaaldelijk gevraagd hoe u die detentie bij de Taliban persoonlijk ervaren had, of u bepaalde details en anekdotes erover kon vertellen. Hierop antwoordde u steevast in zeer vage bewoordingen en vertelde u niet meer dan dat u geslagen werd en geblinddoekt was (CGVS, pp. 27 -28; p. 30). Van een asielzoeker die een dermate traumatiserende ervaring meemaakte kan op zijn minst verwacht worden dat hij er op een doorleefde manier weet over te vertellen en tal van details, anekdotes en gevoelens weet weer te geven over deze periode. Dat u dit niet doet en dermate vage verklaringen aflegt hieromtrent doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw ontvoering. Verder is het ook merkwaardig dat u ontsnapt maar niet eens weet of u in een dorp dan wel op het platteland werd vastgehouden. U verklaarde dat u niets zag omdat het donker was (CGVS, p. 30). Niet tegenstaande het feit dat het nacht was moet het toch mogelijk zijn om te zien of er naast het gebouw waarin u werd vastgehouden andere gebouwen stonden of niet, te meer u verklaarde dat er op dat moment gebombardeerd werd door de Amerikanen wat toch voor enige “verlichting” moet gezorgd hebben (CGVS, p. 21). Dat u tenslotte ook de benen neemt zonder ook maar enige poging ondernomen te hebben om uw vader, die twee kamers naast u zat opgesloten, mee te krijgen en zonder te informeren of hij daar nog was (CGVS, p. 28), is ook geenszins plausibel. Zo verklaarde u dat de Talib die u voedsel gebracht had was weggelopen (CGVS, p. 21), uw vader zat in één van de twee ander kamers naast de kamer waar u inzat en u wachtte af tot u wist dat er geen andere talibs meer waren alvorens u vluchtte (CGVS, p. 29). Dit alles in acht genomen is het geenszins plausibel dat u bij het naar*

buiten lopen niet op de deur van die andere kamers zou geklopt hebben of hebt nagelaten om op eender welke manier dan ook proberen contact te leggen met uw vader. Dat u vervolgens naar Gardez gegaan bent bij uw neef, daar vier dagen verbleven hebt en in die periode evenmin contact hebt proberen leggen met uw moeder is ook geenszins geloofwaardig (CGVS, p. 29). Als verklaring hiervoor stelde u dat er geen mobiel netwerk is bij jullie (CGVS, p. 29) hetgeen toch opmerkelijk is gezien dat u meermaals verklaarde over een gsm met camera te beschikken (CGVS, p. 21, p. 24), hetgeen toch vreemd is indien er geen mobiel netwerk zou zijn. Los daarvan, indien het netwerk niet zou functioneren, zou kunnen verwacht worden dat u op een andere manier contact probeert te zoeken met uw moeder alvorens de drastische beslissing te nemen om naar Europa te vluchten. Dat u ook sinds uw vertrek nog geen contact gehad hebt met uw moeder en slechts één keer met uw neef lijkt ook enigszins vreemd. U verklaart dat u één keer naar uw neef gebeld heeft en dat hij u vertelde dat uw moeder, broer en zus in uw dorp waren maar uw vader niet. Meer dan dat vertelde hij u niet en u vroeg er ook niet naar (CGVS, p. 9). Dit komt geenszins geloofwaardig over. Indien u omwille van de door u verklaarde problemen Afghanistan zou hebben verlaten, naar Europa zou zijn gevlucht en nog geen nieuws hebben over de situatie van uw vader kan minstens verwacht worden dat u bij uw familie hiernaar vraagt. Wanneer u tenslotte gevraagd werd waarom u niet nogmaals uw neef contacteert antwoordt u eerst dat het mobiel netwerk in Gardez ook heel slecht is maar kort daarna verklaart u dan weer dat u eigenlijk nog niet proberen bellen heeft (CGVS, pp. 9 -10). Ook dit komt geenszins overtuigend over. Er kan van u, zoals eerder gesteld, verwacht worden dat u wil weten wat er met uw vader gebeurd is en dat u daar stappen toe onderneemt. Dat u dit niet gedaan zou hebben is niet plausibel en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas." Voorgaande vaststellingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier.

2.6. In zoverre verzoeker meent dat het feit dat hij weinig afweet over het werk van zijn vader geen reden is om aan zijn relaas te twifelen, dat hij werd meegenomen door de taliban omdat hij soms samenwerkte met de Amerikanen, dat het werk van zijn vader daar op zich niets mee te maken had, stelt de Raad vast dat verzoeker zelf het werk van zijn vader opgaf als één van de redenen waarom hij en zijn vader werden meegenomen door de taliban, zodat verzoeker ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift niet dienstig kan voorhouden dat het werk van zijn vader niets te maken had met het feit dat hij meegenomen werd door de taliban zodat het niet veel afweten over het werk van zijn vader geen reden is om aan zijn relaas te twifelen. Immers stelde verzoeker tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, te vreesen voor de taliban en antwoordt hij op de vraag welke feiten wijzen op die vrees, dat zijn vader werkte voor het ministerie van Binnenlandse zaken in Kabul en hij Engelse les gaf en tolkte voor de Amerikanen, dat daarna hij en zijn vader beschuldigd werden spionnen van de Amerikanen te zijn en dat de taliban hem en zijn vader meenam naar een onbekende plaats, dat de taliban vertelde dat ze genoeg bewijzen hadden om hen te veroordelen tot de doodstraf (verklaring CGVS, p. 4, vraag 4 en 5). Tijdens het gehoor op het CGVS werd verzoeker de vraag gesteld om welke redenen hij zijn land van herkomst heeft verlaten, waarop hij antwoordt *'Ten eerste was het door mijn vader. Ze zeiden dat hij een communist was, een Khalqi. Hij zei steeds dat ik moest gaan studeren. Hij was goed opgeleid en werkte voor de autoriteiten.'* alsook *'Het was na het incident dat ik en mijn vader beschuldigd werden van spionage. Ze zeiden dat we linken hadden met de Amerikanen. Ze zeiden dat we spioneerden.'* (gehoorverslag CGVS, p. 21). Op de vraag of de taliban zeiden waarom ze hen oppakten, antwoordt verzoeker onder andere dat ze zeiden dat het door hen was dat hun collega's dood waren en dat zij spionnen waren voor de Amerikanen en de overheid (gehoorverslag CGVS, p. 25).

2.7. In zoverre verzoeker, betreffende zijn verklaringen over de detentie, verwijst naar het feit dat het een traumatiserende ervaring betreft zodat men daar heel moeilijk kan over praten, gezien het te pijnlijk is en men het wil vergeten en niet opnieuw beleven, merkt de Raad op dat van een persoon die beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij in staat is met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie van zijn asielrelaas uitmaken en die hij persoonlijk heeft meegemaakt coherente en duidelijke informatie te verschaffen, vermits kan verwacht worden dat deze feiten en gebeurtenissen, ongeacht de traumatische of stressvolle ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Verzoeker blijft hier echter, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, geheel in gebreke. In zoverre verzoeker lijkt aan te geven dat de traumatiserende ervaring effectief geleid heeft tot een trauma waardoor hij over de gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt moeilijk of niet kan praten, dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in zijn hoofde kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het

plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS, blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongelooftwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.9. De door verzoeker tijdens zijn asielprocedure neergelegde documenten kunnen de bovenstaande bevindingen niet in positieve zin wijzigen. De commissaris-generaal stelde met betrekking tot de door verzoeker tijdens zijn asielprocedure neergelegde documenten terecht *“Uw taskara toont uw identiteit en nationaliteit aan die hier niet ter discussie staan. Het attest van de Madrassa betreft een met de hand geschreven document dat op eenvoudige wijze kan worden nagemaakt. Daarenboven zegt dit document niets over uw persoonlijke problemen. Het internetartikel toont aan dat er in uw dorp een geestelijke werd vermoord en dat de Taliban elke betrokkenheid ontkent. Dit artikel doet geen uitspraak over uw problemen. De drie documenten van uw vader tonen aan dat hij vroeger lid was van de communistische partij en voor de autoriteiten werkte tijdens de periode dat Najibullah aan de macht was in Afghanistan. Dit wordt niet betwist.”* Voornoemde vaststellingen die allen steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoeker niet betwist en worden door de Raad gehandhaafd.

2.10. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.11. Gelet op het ongelooftwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.12. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongelooftwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.13. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De Raad stelt vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Husseini/ Zweden, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 91). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven.

2.14. In zoverre verzoeker stelt dat hij uit een klein dorp komt in de provincie Paktia, daar zijn hele leven heeft gewoond en nog nooit in een stad heeft gewoond, laat staan in een grootstad als Kabul met haar meer dan 2,5 miljoen inwoners en dat hij geen enkele band heeft met die stad of provincie, hij in Kabul

geen onderkomen of werk heeft, er geen sociaal netwerk heeft en gewoonweg niets te maken heeft met de stad, dat hij er geen familie of vrienden heeft, dat hij er nooit gewoond of gewerkt heeft, wijst de Raad er op dat het UNHCR in haar richtlijn van 2013 aangeeft dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen "ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk" een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *"Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan"*, augustus 2013).

De Raad stelt vast, op basis van de verklaringen van verzoeker tijdens de asielprocedure, dat verzoeker een volwassen jonge man is, die naast Pashtou en Dari eveneens vlot Engels spreekt (gehoorverslag CGVS, p. 10-11), die tot de 11^e graad naar school ging (gehoorverslag CGVS, p. 15) en die reeds ervaring heeft opgedaan als leerkracht in de school gedurende drie maanden en in de madrassa gedurende 2 jaar (gehoorverslag CGVS, p. 15-17, 23). Gelet op voorgaande kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien.

Waar verzoeker stelt dat hij in totaal amper drie maanden aan de school werkte en daarnaast nog wat Engels gaf in de madrassa in het dorp, dat hij dus bezwaarlijk als ervaren leerkracht kan beschouwd worden, wijst de Raad er op dat verzoeker wel degelijk enige ervaring heeft doordat hij leerkracht was in een school gedurende drie maanden en hij gedurende ongeveer 2 jaar, volgens zijn verklaringen, lessen betreffende de basis van Engels en de basis van wiskunde gaf in de madrassa (gehoorverslag CGVS, p. 15-17, 23). Deze ervaring, samen met verzoekers talenkennis en opleiding in acht genomen, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker in staat is om in zijn levensonderhoud te voorzien bij een vestiging in Kabul bij een terugkeer naar Afghanistan.

2.15. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

2.16. Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, is de Raad van oordeel dat, hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief (COI Focus, Afghanistan, Veiligheidssituatie Kabul stad d.d. 5 september 2013), blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul stad er de laatste jaren op vooruit gaat. In 2012 konden nog slechts 10 % aanvallen aan AGE's (Anti-Government Element) worden toegeschreven. Van januari tot en met augustus 2013 gebeurden er gemiddeld minder dan 2 aanslagen per maand in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft voorgedaan, met name complexe aanslagen tegen high profile doelwitten, zoals overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale, diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid als doelwit. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul-stad anno 2013 er nog steeds voor het overgrote deel gericht is op high profile doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Verzoeker brengt geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse.

2.17. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.18. In zoverre verzoeker stelt dat de commissaris-generaal zelf wijst op het veranderlijk karakter van het gewapend conflict en stelt dat het vandaag in bepaalde regio's rustig kan zijn, maar dat ze morgen in brand kunnen staan, beperkt hij zich tot veronderstellingen en speculaties over wat in de toekomst kan gebeuren. Dit volstaat niet om voorgaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul te weerleggen.

2.19. In zoverre verzoeker stelt dat zijn herkomst niet in twijfel wordt getrokken en dat normaal gezien Afghanen van deze herkomst de subsidiaire bescherming wordt verleend, wijst de Raad er op dat blijkt uit onderhavig arrest dat een interne hervestiging in Kabul voor verzoeker veilig en redelijk is, zodat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar de veiligheidssituatie in zijn streek van herkomst.

2.20. Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.21. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.22. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER